

FINTA ÉVA

JÁRKÁL A CSEND

(CSÓRI SÁNDORNAK)

*Járkál a csend
le-fel, le-fel
Madách folyosót koptatott
szobapadlóján, szőnyegén
és Széchenyi is így futott
faltól falig - galopp, galopp -
valami rémséges elől
ami ott fészkel legbelül
a látomások szörnyeteg
kárpitjain, ott legbelül.
Járkál a csend le-fel, le-fel
s nincs benne béke, szeretet
kicsoszog a vén fák alá
Margit szigetén egy öreg
magát megváltani soha
már nem tudó, mert elveszett
ami a béke és öröm
ami a jövő lehetett.
Járkál a csend le-fel, le-fel
száját átlőtte egy szigony
evezne, szállna, futna is
vagy által kelne egy hídon
a mélysötét s a fény között
előre, följebb, peckesen
de száját átlőtte a csend
s a mesterséges türelem.
Járkál egy zárt szobában itt
velünk saját múltunk, jövőnk
egy titkosan elkábított
és ismeretlenné vadult
mocskossá átkozott helyen
ahol csak kósza ápisok*

*görnyedt farú sakálsereg
keselyűhad és vámpírok
nyüzsögnek és keringenek.
Járkál az élő elhagyott
elvesztett sorsú képzelet
melyben szavakba költözött
megannyi régi nemlehet.*

Sárospatak, 2010. február 3.

ÍMÉ, AZ EMBER

(FÉRJEMNEK)

*Ímé, kedves barátaim,
itt ez a sok költő,
és mind meg fog halni.
Pedig halhatatlan szavakért szálltak alá
Dante pingált bugyraiba,
s társuk irigyen vizslatta valamennyit,
ki egykor majd mennybe száll,
s még annál is magasabbra,
az öröklétbe,
mert a művészet mindenek felett...
Most meghalt ez az ember,
aki nem volt művész,
nem volt tökéletes
és nem volt büntelen.
Itt hagyta nekünk megmásíthatatlan múltját,
megírhatatlan jövőjét,
betölthetetlen jelenét,
s mi aggódva várjuk fájdalmunk enyhülését.
Ímé, az ember, aki nem volt tökéletes,
de VOLT.*

*És LENNI talán a legtöbb,
mivel kiváltság.
Az eltűnésből buggyan elő ez a tudás.
Addig vakság, szürke hályog, bénult szemidegek
dermedése
takarja el előlünk, amíg éli a sorsát.
És ímé, megszületik a Halálból:
feltárja, egymás mellé rendezi sorsa apró mozaik-
kockáit,
tükörcserepeit, üvegszilánkjait,
eggyé varázsolja a formátlan elhamvadást,
alapot ad a teljesség hiányának,
múltjából értelemmel tárul elénk minden értelmetlen,
de meghalnak a szavak,
és minden öröklétnek szánt vergődés sárba merül,
megtörök varázsa egy varázslat eltűntén,
mutatványos bódék régiségei rangján állik szét
puszta anyaga,
mert ímé, az ember: kimondhatatlan,
megfejtethetlen,
nem folytatható,
és lényege ott hever savakkal marva testiünk om-
ladékaiban.*

Sárospatak, 2011. január 20.